Rimskokatoliški svetniki v duhovnem kraljevstvu

Zagotovo je vsem znano, da je v Rimskokatoliški cerkvi med verniki navada moliti, torej posredovati molitev določenim pokojnikom, ki veljajo za svetnike, torej, ki jih je ta organizacija razglasila (kanonzacija) za svetnike, in vse to z namenom njihove priprošnje, torej priprošnje pri Gospodu, ali pa v nekaterih primerih, da bi sami uslišali molitve, namenjene njim.

Še več, poroča Emanuel Swedenborg s kraja samega, vsi ti heretiki ob vstopu v duhovni svet najprej iščejo nikogar drugega kot svojega najljubšega svetnika ali svetnico... tisti, ki bolje razumejo, so bili nato poučeni, da je čaščenje svetnikov gnusoba v Božjih očeh... in so bili postopoma izpeljani iz te zmote in uvedeni v pravo luč ...

Zato je namen tega razdelka opozoriti na nesmiselnost takšne prakse s pomočjo tega, kar so v duhovnem svetu doživeli ali še doživljajo nekateri od tistih svetnikov, ki jih mnogi še vedno kličejo.

Rimskokatoliški svetniki v onstranstvu

(Emanuel Swedenborg - Prava krščanska vera 822-825)

Splošno dejstvo je, da človek nosi v sebi, od svojih staršev, dedno ali prirojeno zlo, a le redki vedo, kje se to zlo v svoji celoti nahaja. **Prebiva v ljubezni, ki hoče posedovati tuje dobrine, in ljubezni, ki hoče vladati nad drugimi; ker je ta slednja ljubezen takšna, da, če ji je to dovoljeno, eksplodira tako silovito, da gori od poželenja,** da bi vladala nad vsem, in končno želi, da bi jo klicali in častili kot Boga. Ta ljubezen je kača, ki je prevarala Evo in Adama, ker je rekla ženi: »Bog ve, da tistega dne, ko boste jedli od sadu, se vam odprejo oči in boste kakor bogovi.« 1 Mz 3,4-5

Če torej človek hiti v to ljubezen brez zadržkov, se obrne od Boga k sebi in postane samočastilec; pozneje lahko Boga kliče iz ljubezni do sebe z gorečimi ustnicami, vendar s srcem, ki je hladno in polno prezira do Boga. In potem mu tudi Božanske stvari Cerkve lahko služijo kot sredstvo, toda oblast nad drugimi je njegov cilj, njegovo srce je v teh sredstvih le dokler služijo temu cilju. Tak človek, če je povzdignjen v najvišje časti, se zdi sam sebi kot Atlas, ki nosi ves svet na svojih ramenih, ali kot Febus, ki s svojimi konji nosi sonce okoli zemlje. **Ker je taka narava človeka, so bili v duhovnem svetu vsi, ki so bili s papeškimi bulami razglašeni za svetnike, odstranjeni in skriti pred pogledi drugih ljudi, da bi bili prikrajšani za vso komunikacijo s svojimi oboževalci. To pa zato, da v njih ne bi oživela korenina najhujšega zla in da ne bi zapadli v fantastične zablode svoje domišljije, za katerimi trpijo demoni.** V takšne prevare zapadejo tisti, ki so v času svojega življenja na svetu imeli ambicijo, da bi jih po smrti klicali (častili) kot svetnike. Mnogi rimokatoličani, zlasti redovniki, ko vstopijo v duhovni svet iščejo svetnike, zlasti tiste, ki jim pripadajo (ali posebno svetnike svojega reda), in se

čudijo, da jih ne najdejo. Toda pozneje so poučeni, da so ti svetniki pomešani s tistimi, ki so v raju, ali s tistimi, ki so v nižjih predelih zemlje, in da ne v enem ne v drugem kraju nič ne vedo o ljudeh, ki jih kličejo in častijo. In tisti, ki to vedo in ki želijo, da jih ljudje prikličejo (častijo kot svetnike), padejo v zablode (norosti) in govorijo neumnosti.

Čaščenje svetnikov je v nebesih takšna gnusoba, da že sama omemba letega ustvarja (vzbuja) strah, **saj v kolikor se časti človeka (namesto Gospoda Boga), se v enaki meri odreka čaščenje Gospodu;** ker v tem primeru človek ne more častiti SAMO Gospoda; in ko ni čaščen SAMO Gospod, potem se pojavi ločitev, ki uniči povezavo (skupnost) z Njim in srečo v življenju, ki izvira iz te povezave. Da bi spoznal značaj rimskokatoliških svetnikov in to lahko objavil, mi je bilo iz nižjih krajev zemlje pripeljanih okoli sto tistih, ki so vedeli, da so razglašeni za svetnike. Prišli so za menoj. Le nekaj jih je prišlo naprej, z enim, za katerega so mi rekli, da je Xavier, sem govoril. Ko se je pogovarjal z mano, se je obnašal kot norec; vendar je še vedno lahko izjavil, da v svojem kraju, kjer je bil zaprt z drugimi, ni bil norec, ampak je to postal, ko se je imel za svetnika in želel, da bi ga ljudje klicali (prosili za pomoč). Nato sem zaslišal podobno mrmranje od tistih za seboj.

S tako imenovanimi svetniki v nebesih je drugače; ne vedo ničesar o tem, kar je narejeno na zemlji, niti jim ni dovoljeno govoriti z nobenim od rimskih katoličanov, ki so v tem vraževerju, tako da nobena ideja o tej zadevi ne bi prišla v njihov um. Iz tega stanja svetnikov (oziroma, ko človek ve, da je takšno njihovo stanje) lahko vsak sklepa, da je klicanje svetnikov le norčevanje (ali čista neumnost; lat. modo ludibria). Še več, lahko potrdim, da oni teh klicev ne slišijo, tako kot kot jih ne slišijo njihove slike, ki so postavljene ob cesti, nič več kot zidovi cerkva ali ptice, ki gnezdijo na cerkvenih stolpih.

Tisti, ki jim služijo na zemlji, pravijo, da svetniki vladajo v nebesih v družbi z Gospodom Jezusom Kristusom; vendar je to izmišljotina in produkt domišljije. Ne vladajo z Gospodom nič več kot služabnik s svojim kraljem, ali vratar z gospodom ali tajnik z nadškofom. Ker je Janez Krstnik rekel o Gospodu: »Da ni vreden odvezati jermenov na svojih čevljih (Mr 1,7; Jn 1,27).«

Kaj torej lahko rečemo o takih ljudeh?

Svetniki v onstranstvu

(Emanuel Swedenborg - Duhovne izkušnje 2133, 2134, 443, 2802,)

Danes se je name obrnil rimokatoličan, tako kot to počnejo vsak dan nedavno umrli pripadniki različnih veroizpovedi. Ta rimokatoličan se je pogovarjal z menoj in njegov

pogovor je tekel o tistih, ki so bili razglašeni za svetnike na zemlji. Povedali so mu, da razen Gospoda v vseh nebesih ni niti enega svetnika (svetega) in da se angeli zaradi svetosti Gospoda, ki je sam svetost, imenujejo svetniki; in zaradi tega se On imenuje tudi Sveti Duh. Angeli priznavajo, da v njih ni nič svetega, ampak je vse umazano (Job 15,15) in da vsa svetost pripada samo Gospodu; ker je iz Davidovih psalmov znano, da angeli niso sveti. Tedaj so nekateri izmed tistih, ki so bili na zemlji kanonizirani, soglasno rekli, čeprav v nekem mešanem in kot uporniškem tonu, da je njihova svetost le Gospodova in da so sami umazani in brez slovesa. Še več, od tistih, ki so jih častili kot svetnike in torej kot bogove, so mi bili predstavljene le tri vrste ljudje.

Bili so namreč tisti, ki so imeli odpor do tega čaščenja, ki so bili med angeli in ki so jih angeli varovali.

Potem so bili tisti, ki niso želeli biti med bogovi ali biti čaščeni kot bogovi, a v njih je bilo še nekaj ostankov (ki so imeli na dnu srca še nekaj želje, da bi jih ljudje častili, da se jim priklonijo), čeprav so to ustno zanikali.

Tretja vrsta so bili bogokletniki, ki so bili deležni takšnega čaščenja in so želeli biti priznani kot svetniki in bogovi (so želeli, da jih ljudje častijo kot svetnike in bogove). So bedni, zavedeni in neumni. Tisti, ki se imenujejo svetniki, ki jih (ljudje) častijo in obožujejo, ali starodavne ali sodobne, ne morejo v drugem življenju nikomur niti najmanj pomagati.

Pogosto mi je bilo dovoljeno govoriti z nekaterimi od tistih, ki veljajo za svete (na zemlji) in jih ljudje častijo kot svetnike, in to lahko trdim na podlagi njihovih lastnih izjav in na podlagi moje dejanske izkušnje, da so vse samo ne svetniki in da še sebi ne morejo niti malo pomagati, kaj šele komu drugemu, in to ne z molitvijo, ne s priprošnjo. Kajti v drugem življenju molitve za nekoga drugega, celo posredne molitve zase, niso uslišane. Pravzaprav nihče nima koristi od tega, da misli, da je nekdo (Gospod) lahko ljubljen zaradi nekoga drugega (ker je nekdo drug posredoval) ali zaradi svetnikov - prej se zgodi obratno. Lahko trdim, da oni (tako imenovani 'svetniki') ne pomagajo nikomur, niti sebi, kar so mi povedali na glas (in a loud voice), se mi približali, da bi mi to povedali.

Svetniki v onstranstvu

Emanuela Swedenborg - Poslednja sodba 60-64, 66-68'

Papisti, zlasti pa menihi, ko pridejo na oni svet, sprašujejo po svetnikih, vsak po tistih, kateremu redu pripadajo; enako delajo jezuiti; in jih tudi najdejo; ko pa govorijo z njimi, ne najdejo v njih nič več svetosti kot v drugih. Ko jih vprašajo, pravijo

(svetniki), da nimajo nič več moči kot drugi; in da tisti, ki niso častili Gospoda (Jezusa Kristusa kot edinega Boga v nebesih in na zemlji), ampak samo (nevidnega) Očeta, nimajo moči; in da sodijo med grešnike, ki jih njihovi tovariši zaničujejo. Nekateri vedo, da so bili kanonizirani (razglašeni) za svetnike; in ko so na to ponosni, se jim prijatelji posmehujejo; nekateri pa tega ne vedo (da so bili po smrti razglašeni za svetnike). Večina tistih, ki so (v življenju) na zemlji stremeli k svetništvu, je v nižji zemlji in peklu, saj so to njihove želje, (namreč) želje, da jih ljudje kličejo in obožujejo kot bogove, ki izhajajo iz nore ljubezni; in da takšna ljubezen oskruni vso nebeško svetost. Toda menihi, predvsem pa jezuiti, še vedno (oz. kljub temu) prikrivajo usodo takšnih ljudi in lažejo navadnim ljudem, da so svetniki na podlagi strogosti in pokorščine, ki so ji bili podvrženi; čeprav se jim ti v srcu smejijo.

Slišal sem, kaj je govoril papeža, ki je živel leta 1738 (Klement XII., rojen kot Lorenzo Corsini, 1652-1740, ki je bil papež od 1730-1740), ki se je odpovedal babilonski zmoti. Odpovedal se je vsaki oblasti nad dušami in nebesi, postal je kristjan, ki se je klanjal samo Gospodu (Jezus Kristus Jehovi). Povedal mi je, da se je pogovarjal skoraj z vsemi, ki so bili kanonizirani, tako z moškimi kot z ženskami; in **da, razen dveh, ni videl enega v nebesih;** in ona dva, je rekel, sta z gnusom zavračala vsako invokacijo (bodisi, da ju kdo prikliče, bodisi da se jima kdo klanja kot svetniku); Povedal je tudi, da se mnogi od njih ne zavedajo svoje identitete (kdo so in kaj so bili v času svojega življenja na zemlji) in da nekateri med njimi govorijo neumnosti.

Sv. Genovefa (Sainte Ginevieve: 422–500)**,** francoska svetnica in zaščitnica Pariza.

Čudežne moči so ji pripisovali zaradi njenega vpliva pri frankovskem osvajanju Pariza, pa tudi pri odvračanju hunskih hord stran od Pariza, ki so pod vodstvom Atile ogrožale mesto. Ljudje so še naprej klicali njeno ime tudi po njeni smrti, tako da ji pripisujejo konec strašne kuge leta 1129). Sv. Genovefa se včasih prikaže Parižanom, srednje rasti, v sijoči obleki, in takrat je njen obraz videti svetniški. Prav tako dovoli, da jo vidi množica. Ko pa jo nekateri začnejo častiti, tedaj se takoj spremeni njen obraz in tudi obleka; in postane kot vsaka druga ženska. Še več, ostro jih zmerja in graja, ker hočejo častiti žensko, katere usoda ni nič drugačna od usode običajne ženske, češ da ni bolj cenjena med svojimi tovariši kot katera koli druga ženska; in jih potem zmerja, dokler jih ni sram, da se ljudje na zemlji ukvarjajo s takimi neumnostmi. Dodajam, da je razlog, zakaj se sprva takšna pojavi pred njimi ta, da bi na koncu lahko ugotovili, v kakšnih prevarah so bili. Slišal sem, da nekateri angeli pravijo, da se včasih pojavi tako zaradi tega, da bi se tisti, ki častijo ljudi, ločili

od tistih, ki častijo Boga. Uči jih tudi, da ne ve ničesar več kot kdorkoli drug in da se ne zaveda molitvenih klicev (invokacije je ne dosežejo). Pravi tudi, da (v nebesih) ni med boljšimi ljudmi in da tisti, ki hoče biti večji od drugih (v nebesih), postane najnižji od vseh (Mt 6,10). Pravi tudi, da je večini v škodo, da so bili razglašeni za svetnike; kajti ko to slišijo, se v njihovih srcih zaradi dednega greha pojavi napuh, zato so odpeljani tja, kjer so v popolni nevednosti, kdo so bili (in kaj so bili) na svetu v času svojega življenja.

Sv. Agnes (sv. Agnes 292?-304?), otrok, Rimska mučenka, častčena že od 4 stoletja.
Agnes živi v sobi z dekleti, ki ji delajo družbo; in brž ko jo kdo izmed častilcev pokliče, stopi ven in ga vpraša, kaj hoče od pastirice, ki je v svojem delu skromna in drugim enaka. Nato gredo ven tudi njeni prijatelji, ona pa svoje klicatelje zmerja, dokler jih ne spravi v zadrego. In da bi se sramovali in opustili takšna prizadevanja (sklicevanje na svetnike) je zaščitena, da se prepreči, tako da bi šel ponos vanjo. Toda zdaj so jo odpeljali na drugo mesto; in ni je mogoče najti med pravičnimi; v čigar skupnosti je ne tolerirajo, razen če izjavi, da je grešnica.

Anton Padovanski (Sv. Anton Padovanski, 1195-1231), učen frančiškanski pater in cenjen pridigar v Italiji in Franciji.
Verjetno so ga že v času njegovega življenja, vsekakor pa po njegovi smrti, na splošno obravnavali kot čudodelnika, je bil leta 1232 razglašen za svetnika, največkrat ga kličejo, torej ga prosijo za pomoč, zaradi izgubljenega premoženja; velja za zaščitnika ubogih, nosečnic in popotnikov.
Anton se je pojavil pred menoj in malo nižje proti moji nogi. Pojavil se je v temni obleki in govoril sem z njim, če se ima za svetnika? Sprva mi je odgovoril, da je vse prej kot svetnik, ampak sem vseeno zaznala, da je ohranil svoj ponos in da hoče postati svetnik; zato sem z njim govoril malo bolj ostro. Kadarkoli se mu kdo približa pove, da ne more nikogar odpeljati v nebesa in da ne ve nič o invokaciji, idejo pa je označi za neresnično. Ko ga vprašajo, kaj so nebesa, ali je to Gospod, ali je to Njegova ljubezen in ljubezen do Njega ter medsebojna ljubezen, ne ve, zato se mu drugi duhovi, od katerih hoče pobegniti, pa ne more, posmehujejo. V njem sem opazil nekakšno notranjo umetnost. Na skrivaj je želel, da bi ga ljudje častili; a bal se je; ker to pomeni, da bi bil vržen v najnižje kraje, kjer bi trpel hude stvari. Sposoben je spretno povezovati ideje in misli drugih ljudi. Antom ohranja sodelovanje z jezuiti, ki se pojavljajo v belem.

Frančišek Xsavier (rojen kot Francisco Javier, 1506-1552), uspešen španski

jezuitski misijonar, zlasti v Indiji in na Japonskem, ki je prejel naslova 'apostol Indije' in 'apostol Japonske'.
Eden od sedmih ustanovnih članov jezuitskega reda, ki sem pripisuje več kot 700 000 spreobrnitvev, je bil za svetnika je razglašen leta 1622, v začetku 20. stoletja pa ga je papež Pij X. imenoval 'zavetnik tujih misijonov', živi globoko pod zadnjim delom (ali 'zadnjico'). Bil je zvit čarovnik, ki je deloval skozi zakonsko ljubezen in skozi devištvo (ali 's pomočjo zakonske ljubezni in devištva'), torej na skrivaj.

Sveti Ignacij Lojolski (rojen kot Inigo Lopez de Loyola, 1491-1556), španski vojak in duhovnik; ustanovitelj Jezusove skupnosti (jezuitov);
Ignacij je postavil temelje Jezusove skupnosti leta 1534, ko je skupaj s še šestimi drugimi, med katerega je bil Frančišek Ksaver, nameraval posvetiti pobožnemu življenju in obrambi apostolskega krščanstva, zaobljubil se je čistosti in uboštvu. Leta 1537 je bila sedmerica posvečena v duhovnike, leta 1540 pa je skupnost uradno posvetil papež Pavel III. Ignacij je postal njen prvi general; kanoniziran je bil leta 1622. Ignacij je bil naprej in zgoraj.
Bil je dober duh. Rekel je, da je imel odpor do svoje kanonizacije, saj se je imel za grešnika / umazanega. Sovražil je njihovo prakso kanonizacije (ali 'razglašanje ljudi za svetnike'). Vedel je za jezuite in jih celo imenoval ateiste ter rekel, naj se jih izogibajo.